

רמי אטר - מסוף העולם ועד סופו

"בְּשָׁעָה שֶׁ[...]
זִכֵּר אֶת בְּנָיו, שְׁשָׁרְיִים בְּצַעַר בֵּין אֲמוֹת הָעוֹלָם, מוֹרִיד שְׁנֵי דָמָעוֹת לַיָּם
הַגָּדוֹל, וְקוֹלוֹ נִשְׁמָע מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ, וְזוֹהִי רְעִידַת הָאֲדָמָה", תלמוד בבלי, ברכות נט
א

חלל אחד ובתוכו שני כדורים. אחד גדול, בסיסו חלוד והוא ממלא כמעט את כל החלל והשני קטן וסמוך לצידו. שני הכדורים יוצרים נוכחות מוצקה של חומר גולמי, מסה כבדה ומכבידה. גם האוויר שבין מוטות הברזל לא מקל את תחושת המחנק.

בראשיתו של מיצב זה, אי שם סביב ניסיון ההפיכה המשפטית, ביקש רמי אטר לבטא את התחושה של **היות על הסף, בפתחו של כאוס נורא**. אירועי אוקטובר 2023 והמלחמה שבעקבותיהם, החטופים והקורבנות, האובדן והשכול הלאומי יצרו תפנית בעבודה. "זה לא הסף", הוא אומר בכאב "אנחנו כבר עמוק בתוך הכאוס".

שני כדורי הברזל שהוא יצר נעשו בתהליך ממושך של חיתוך ועיצוב, חיבור ושיוף, הברגה וליטוש ידניים. עיצובם גס, והם מטים ליפול, מאיימים להתפרק. אם לרגע נדמה שהם דגמים של **כדור הארץ נוכב לכת שנצמד אליו**, עד מהרה מתברר שהמיצב הזה אינו מסתובב על ציר ואינו מדמה את תנועת גרמי השמיים. הכדורים של רמי אטר מייצרים תחושה של תקיעות ואין מוצא, כאילו בוקע מהם איזשהו קול שאינו נשמע.

מהו אותו קול שמהלך מסוף העולם ועד סופו, בין שני קצותיו של העולם? האם זהו קול שעוצמתו כה גדולה עד שאוזן אדם אינה מסוגלת לשמוע אותו? ואולי זה הקול שנשמע כשהיקום מגיב על אירועים יוצאי דופן, חריגים בעוצמתם או מהותיים במשמעותם? גם אם האוזניים אטומות לקול היקום, הוא בלי ספק נוכח, ממלא את המיצב ואת האוויר שסובב אותו עד אפס מקום.

מעט **נחמה** יש בבחירת האמן לשרטט קווים ישרים של סדר במעטפת הכדורים, בהחלטתו לטמון "זהב" בקרקעית הכדור הקטן או להוסיף צבע כחול בקצהו העליון.

הקו הכחול המקווקו, שצויר על קירות החדר בידיה של עדי ט. הופמן, ממסגר את החלל. הוא מדגיש את תחושת השבר הגדול ובה בעת מעלה את האפשרות שיום יבוא **והקו השבור יהיה שלם**.

אוצרת: דניאלה שלו